

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12392-01-11 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

בפני שופטת חנה מרים לומפ**בעניין:** מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד דיקלה לוי
הנאשם וב"כ עו"ד איתן לה

חקיקה שאוזכרה:

[חוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\], תשמ"ב-1982: סע' 182](#)[חוק העונשין, תשל"ז-1977: סע' 192](#)**מ****ו****הכרעת דין**

בהתאם להוראת [סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי](#) [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים לפי [סעיף 192 לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 19.8.10 בשעה 14:12 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם למכון הרישוי "טסט אריה" במישור אדומים (להלן: "**מכון הרישוי**"), על מנת להעביר את רכבו מבחן רישוי (להלן: "**טסט**"). רכבו של הנאשם נכשל בטסט, והנאשם החל לאיים על עובד מכון הרישוי אמג'ד מזערו (להלן: "**המתלונן**") בפגיעה שלא כדין בגופו ובמטרה להפחידו או להקניטו, בכך שאמר לו שירצח אותו ואיים עליו כי לא יכנס יותר למישור אדומים ולא ימשיך לעבוד במכון הרישוי.

3. בתשובה לכתב האישום, הודה הנאשם כי היה במכון הרישוי בתאריך ובשעה המצוינים בכתב האישום, אלא שלדבריו לא איים על המתלונן ובכל מקרה לא היתה כל כוונה פלילית בדבריו.

ראיות המאשימה

4. מטעם המאשימה העידו המתלונן ועד ראיה לאירוע מר חלד עוד (להלן: "**חאלד**"). כמו כן הוגשו הודעת הנאשם **ת/1**, דו"ח פעולה של השוטר אלירן אמסלם **ת/2**, דו"ח פעולה של השוטר עוזי אברהם **ת/3**, והודעת מיכאל בוקני, מאבטח בתחנת המשטרה **ת/4**.

5. עדות המתלונן

בחקירתו הראשית סיפר המתלונן כי הוא ובחור נוסף בשם רונן (להלן: "**רונן**") עבדו במכון הרישוי. לדבריו הנאשם מצץ סוכריה ומאחר שבאותה תקופה חל צום הרמדאן, רונן פנה אליו וביקש ממנו שלא יאכל סוכריה ויכבד את המתלונן שהינו מוסלמי. לכך השיב הנאשם כי גם המתלונן לא צם ביום כיפור. המתלונן מסר כי הוא השיב לנאשם כי אין קשר בין הדברים וכי כל אחד נוהג על פי דתו. לדבריו הנאשם החל לאיים עליו במשרד והוסיף כי הנאשם רצה להרביץ לו וכן כי קילל את הדת המוסלמית, את הקוראן ואת מוחמד. ביחס לאיומים העיד המתלונן כי הנאשם אמר לו: "**אני אזיין אותך ואת אח שלך ואני אלך איתך עד הסוף ואתה לא תשאר במקום ולא תכנס יותר למישור**" (רק עמ' 16 ש' 14-15). לדברי המתלונן רונן שמע את האיומים שהיו בתוך המשרד. המתלונן ציין כי לאחר שיצאו מהמשרד הנאשם המשיך לאיים עליו: "**...אתה לא תשאר פה בעבודה הזאת ואני אלך איתך עד הסוף**" וכשהתבקש ע"י ב"כ המאשימה לדייק בדברי האיום הוסיף: "**שהוא ירצח אותי והוא תיאר אותי כמה פעמים גם אפילו בתחנת המשטרה שעליתי**" (שם ש' 28-30). לדברי המתלונן חאלד היה עד לאיומים שהשמיע הנאשם מחוץ למשרד. כשנשאל המתלונן מי שמע את הנאשם מאיים עליו ברצח השיב כי אינו זוכר, ומיד הוסיף כי השוטרים שהגיעו למקום שמעו את הנאשם והוסיף כי גם בתחנת המשטרה המשיך הנאשם לקלל אותו ואת הערבים (ר' עמ' 17 ש' 3-4). המתלונן העיד כי בינו לבין הנאשם לא היה כל קשר מיוחד למעט יחסי עבודה, שכן הנאשם היה לקוח במכון רישוי. לדבריו בעבר היו בינו לבין הנאשם ויכוחים ביחס לרכבים שלא עברו טסט אולם הנאשם לא איים עליו בעבר. (שם ש' 13). כשנשאל המתלונן מה הביא את הנאשם דווקא הפעם לאיים עליו ברצח, והאם הסיבה לכך היתה שלא העביר את רכבו טסט או בגלל הוויכוח על הסוכרייה, השיב המתלונן כי הוא

אינו יודע, שכן במשרד הוויכוח על הסוכרייה היה בין הנאשם לבין רונן והוא לא התערב, אולם הוא ציין כי יכול להיות שהאיום היה המשך השיחה במשרד. (ר' עמ' 18 ש' 1).

בחקירה נגדית נשאל המתלונן מדוע הזמין משטרה והשיב כי זאת הפעם הראשונה שהנאשם מאיים עליו. כאשר הפנה ב"כ הנאשם את המתלונן לדבריו במשטרה מהם עולה כי בחקירתו המשטרתית מסר כי אין זו הפעם הראשונה שהנאשם מאיים עליו, השיב: **"הדיבור שלו נשמע כל פעם מאיים כי הוא צועק"** (ר' עמ' 18 ש' 18). המתלונן העיד כי כלל לא הפריע לו שהנאשם אכל סוכרייה והוויכוח התנהל בין הנאשם לרונן. המתלונן אישר כי הנאשם פנה אליו ואמר לו: **"בוא אחי"** על מנת שיתחיל לטפל ברכבו והוא אמר לנאשם כי הוא איננו אחיו (ר' עמ' 19 ש' 14-15). המתלונן אישר כי פוטר בשנת 2011 ממכון הרישוי והוא אינו יודע את הסיבה לכך (ר' עמ' 19 ש' 29-עמ' 20 ש' 3). ב"כ הנאשם חזר ושאל את המתלונן מה בדיוק נאמר לו על ידי הנאשם, והטיח בפניו כי האיום נוגע לכך שהנאשם ידאג לפיטוריו ממכון הרישוי. לכך השיב המתלונן כי האיום ביחס לפיטוריו היווה רק חלק מהדברים שאיים עליו הנאשם (ר' עמ' 20 ש' 25 ועמ' 21 ש' 12 ו-22). כשהציג ב"כ הנאשם למתלונן את דבריו בתחנת המשטרה שם מסר כי הנאשם אמר לו כי ירצח אותו השיב בשלילה: **"לא, אמרתי שהוא קילל"** (ר' עמ' 20 ש' 31). בפי המתלונן לא היה הסבר מדוע לא נרשם בהודעתו כי הנאשם קילל את האיסלם ואת הנביא מוחמד. המתלונן הודה כי בתחנת המשטרה לאחר שהנאשם המשיך ואמר לו כי ידאג לכך שלא יעבוד יותר במישור הוא עשה תנועה של **"אצבע משולשת"** אל עבר הנאשם (ר' עמ' 21 ש' 4-1).

6. עדות חאלד עוד

העד סיפר כי הגיע למכון הרישוי ושמע צעקות. לדבריו הנאשם התווכח עם עובדים במכון. חאלד סיפר **"כשהגעתי למסלול כי הגיע תורי איפה שבדקים פנסים שם, שמעתי את הצעקות בין עובדיה לאמג'ד ועובדיה צועק ואומר לו אני אחסל אותך אני ארצח אותך אתה לא תהיה יותר במישור אדומים"** (ר' עמ' 11 ש' 20-21). לדברי חאלד הוא ניסה להרגיע את הרוחות ולפייס בין הצדדים. כשנשאל על מהות הוויכוח בין הנאשם למתלונן השיב חאלד כי הבין מתוכן השיחה כי הנאשם רצה להעביר רכב לא תקין טסט.

חאלד נשאל על היכרותו עם הנאשם וציין כי אין ביניהם כל קשר והיכרותם היא על רקע עבודתם כמוסכניקים, אולם הם מעולם לא עבדו יחד. בחקירתו הנגדית אישר חאלד כי הדברים שאמר במשטרה היו מדויקים יותר וכי אז זכר טוב יותר את תוכן הדברים. כמו כן אישר כי הוא זה אשר חתום על ההודעה, בה לא רשום כי הנאשם איים על המתלונן כי **"ירצח"** אותו אלא כי **"יחסל אותו"**. (ר' עמ' 12 ש' 22-31). רק כאשר ב"כ הנאשם שאל את חאלד על מפגש קודם בינו לבין הנאשם סיפר העד על מפגש ביניהם בשעת לילה מאוחרת במוסך של הנאשם שבסופו הוזמנה משטרה (ר' עמ' 13 ש' 14-עמ' 14 ש' 25).

7. גרסת הנאשם

הנאשם נחקר במשטרה ביום האירוע 19.8.10 והודעתו הוגשה וסומנה ת/1. בחקירתו סיפר הנאשם כי הגיע למכון רישוי על מנת להעביר את רכבו טסט זאת לאחר שתיקן את הליקויים שהיו ברכב בטסט הקודם שעשה. כשהגיע אל מכון הרישוי לא היה אף אחד במקום. לדבריו נכנס אל חדר המנוחה של מכון הרישוי, שם ראה את עובדי המקום ישנים. הנאשם סיפר כי כאשר נכנס לחדר היתה סוכריה בפיו ולהפתעתו, רונן פנה אליו וביקש ממנו לא לאכול סוכריה שכן העובדים צמים את צום הרמדאן. הנאשם סיפר כי פנה אל המתלונן וביקש ממנו לבדוק את רכבו. לדברי הנאשם המתלונן סרב לבדוק את הרכב ואמר לו כי הוא חצוף. לגרסת הנאשם בשלב זה הוא עזב את המוסך וחזר כעבור שעה, אז המתלונן טיפל לו ברכב. מהודעתו עולה כי המתלונן לא רצה להעביר את רכבו טסט והוא אף אמר לו שבגלל האירוע שקרה קודם לכן עם הסוכרייה הוא דורש ממנו לפרק את המתקן של וו הגרירה ברכבו. הנאשם ציין כי הוא כעס על המתלונן ואמר לו שידאג שיעיפו אותו ממכון הרישוי. לדברי הנאשם המתלונן עשה לו תנועה מגונה עם אצבעו. הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן ברצח.

בעדותו בבית משפט חזר הנאשם ותאר את שהתרחש קודם לאירוע, ועל הפגישה שלו עם המתלונן ורונן בחדר ההמתנה. לדבריו את הסוכריות הוא קיבל בעמדת הקבלה של מכון הרישוי והוא כלל לא ידע כי באותו היום חל צום הרמדאן. הנאשם סיפר כי הוא הגיע למכון הרישוי והמתין שיגיעו לטפל ברכבו ומשלא היה איש במקום יצא מרכבו וראה את שלושת עובדי המכון ישנים בחדר צדדי. הנאשם דפק על דלת החדר נכנס ואמר לעובדים שבא להעביר את רכבו טסט. לדבריו רונן פנה אליו ואמר לו: **"אתה לא מתבייש לאכול סוכרייה היום רמדאן"** (ר' עמ' 25 ש' 6-7). הנאשם השיב כי אינו צם ואמר לנוכחים שאת הסוכרייה קיבל בכניסה למכון הרישוי. לדבריו פנה אל רונן בבקשה שיטפל ברכבו וזה סרב. הנאשם ציין כי פנה אל המתלונן ואמר לו: **"אחי, אם אתה יכול לקום"** (שם ש' 9), וזה בתגובה אמר לו כי הוא אינו אחיו והדיבור שלו מגעיל. הנאשם סיפר מה קרה לאחר שיצאו מהחדר: **"הוא (הכוונה למתלונן ח.מ.ל.) אמר לי לפרק את הרזרבה של הוו גרירה, כלומר, עשיתי לרכב הזה חודש קודם טסט, כי הוא עבר זמן רב בלי טסט, שילמתי אגרה של החודש שנותר והעברתי טסט ולכן הייתי צריך לעשות טסט נוסף, ואז הוא יצא ואמר לי לפרק את זה. שאלתי מה זה. הוא אמר שזו התושבת שיושב עליה וו גרירה. אמרתי לו שכבר פירקתי את וו הגרירה בטסט הקודם אז הוא אמר לי שעכשיו אני אפרק גם את זה, גם את התושבת המחוברת לשלדה, מה שלא מפריע לאף אחד ודורש הרבה עבודה, וזה גם חוקי. אמרתי לאמג'ד שבגלל מה שהיה בפנים אתה עושה לי פרנציפ? הוא ענה לי שכן, וזה מה שהכעיס אותי, אבל לא איימתי עליו"** (שם ש' 16-23).

הנאשם הכחיש מכל וכל כי קילל את דת האסלם וכן הכחיש כי איים ברצח שכן לדבריו הוא אדם רגיש ביותר ואינו מסוגל להזיק לאיש. בחקירתו הנגדית כאשר עימתה אותו ב"כ המאשימה עם רישום פלילי קודם שלו בעבירת איומים, השיב הנאשם כי הוא מעולם לא

איים ברצח, וכי מדובר בתיק ישן שהתנהל במסגרת הליך גירושין שהסתיים, ועמד על כך שמעולם לא איים על אדם ברצח.

הנאשם אף התייחס לעדותו של חאלד ומסר כי האירוע נחלק לשני חלקים, כאשר החלק הראשון היה כפי שתיאר ואילו החלק השני של האירוע, לו למעשה היה עד חאלד, אירע כאשר חזר למכון הרישוי לאחר שפירק את התושבת אותה ביקש ממנו המתלונן להוריד.

לדבריו המשטרה התקשרה אליו וביקשה ממנו שלא יגיע אל מכון הרישוי, אולם הוא לא חשב שיש סיבה שלא להגיע, שכן הוא לא עשה דבר, ולכן חזר על מנת להעביר את הרכב טסט בשנית. הנאשם ציין כי כאשר הגיע אל המכון בשנית אכן חאלד נכח במקום אלא שהמתלונן הזמין את המשטרה מיד. הנאשם סיפר כי בפעם השנייה שהגיע, חאלד פנה אליו ואמר לו כי יעיד על כך שאיים על המתלונן וזו ההזדמנות שלו להשיב לו על האירוע בו הנאשם הזמין לו משטרה (ר' עמ' 26 ש' 9-11).

טיעוני הצדדים

ב"כ הצדדים ביקשו כי בית המשפט ייתן אמון בעדות עדיו.

8. טענת ב"כ המאשימה היא כי עלה בידה, באמצעות עדיה, להוכיח את שיוחס לנאשם בכתב האישום. לדידה, עדי התביעה תיארו את האיומים ששמעו מפיו של הנאשם באופן ברור והדברים אף באים לידי ביטוי בהודעותיהם במשטרה. עוד הוסיפה ב"כ המאשימה כי לא נמצאה כל סיבה בגינה יעלילו עדי התביעה עלילת שווא על הנאשם. מנגד, לדבריה ניצבת עדותו של הנאשם הרצופה בשקרים ואי-דיוקים וקיימים בה פרטים רבים שלא הוזכרו בהודעתו במשטרה.

9. ב"כ הנאשם טען, כי התביעה לא הרימה את הנטל המוטל עליה במשפט הפלילי, וכי יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום. לדידו, גרסתם של עדי התביעה הייתה מתפתחת ולא עקבית ולכן לא ניתן ליתן אמון בדבריהם.

דיון והכרעה

10. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, נותר בליבי ספק כי הנאשם איים על המתלונן ברצח. אין ספק כי בין הנאשם למתלונן היה ויכוח קולני ומכוער, הנאשם אינו חולק על כך ואף העיד כי הוא כעס כאשר לא קיבל שירות ראוי ואף אמר למתלונן כי ידאג לפיטוריו ממכון הרישוי (ר' עמ' 25 ש' 22-24).

מסכימה אני עם ב"כ המאשימה כי התנהגות הנאשם במהלך עדותו בדיונים בבית-המשפט מלמדת שהנאשם בעל תגובות אימפולסיביות, אולם אין בכך די כדי לקבוע כי הנאשם איים

על המתלונן, מה גם שהמתלונן עצמו במהלך עדותו העיד כי הנאשם נוהג לדבר בצעקות והוא התקשה להבדיל בין קללות לאיומים ולא היה ברור כי הוא מודע להבדל בין השניים:

"ת. הדיבור שלו נשמע כל פעם מאיים כי הוא צועק.

ש. אתה יודע מה ההבדל בין צועק למאיים?

ת. לא." (ר' עמ' 18 ש' 20-18).

11. **מהימנות המתלונן** – לאחר שבחנתי את עדותו של המתלונן אני סבורה כי קיים קושי לתת אמון מלא בעדותו וזאת מן הנימוקים כדלהלן:

א. גרסתו בבית המשפט היתה מוגזמת ומתפתחת. למרות שעדותו במשטרה לא הוגשה, בלט הדבר כאשר ב"כ המאשימה שאלה את המתלונן במהלך חקירתו הראשית: **"כשאתה היית בפני החוקר אתה בעצם לא אמרת שהוא דיבר את כל הדיבורים האלה, אני לא רואה שאמרת שהוא קילל את מוחמד ואת הקוראן"** (ר' עמ' 17 ש' 5-6). רק בבית המשפט התבררה התמונה בשלמותה, שכן למקרא כתב האישום עולה כי הנאשם איים על המתלונן מאחר ולא העביר את רכבו טסט. במהלך שמיעת ההוכחות בתיק, הוברר כי למעשה אין מחלוקת אמתית כי ברקע למעשים שיחה מוקדמת בין הנאשם לרון בחדר ההמתנה של מכון הרישוי, בה ביקש רון מהנאשם לכבד את המתלונן ולהפסיק לאכול סוכרייה בשל צום הרמדאן. לא ברור מדוע המתלונן ניסה להסתיר עובדה זו ומדוע כאשר נשאל על כך מספר פעמים לא היתה בידו תשובה ברורה על כך (ר' עמ' 21 ש' 26-עמ' 22 ש' 1-2). יצוין כי גרסה זו נמסרה מפי הנאשם עוד בחקירתו במשטרה כשעה לאחר האירוע (ר' ת/1 ש' 4-5). זאת ועוד, בחקירתו הראשית העיד המתלונן כי הסיבה שהנאשם איים עליו היתה כי לא העביר את רכבו טסט שכן צינור הברקס של הרכב לא היה תקין (ר' עמ' 17 ש' 24-25). אולם בחקירתו הנגדית בסופו של דבר מסר המתלונן כי הסיבה שבשלה נכשל רכבו של הנאשם בטסט היא שלא היו בידיו האישורים (ר' עמ' 22 ש' 1-2).

ב. כך גם כאשר המתלונן העיד בבית המשפט כי זו הפעם הראשונה בה הנאשם איים אליו אולם בתחנת המשטרה טען בפני החוקר כי אין זו הפעם הראשונה בה הנאשם מאיים עליו (ר' עמ' 18 ש' 14-16).

ג. גם לעדותו של המתלונן לפיה השוטרים שמעו את הנאשם מאיים לא נמצאו כל תמוכים בראיות. מדו"ח הפעולה ת/2 עולה כי כאשר הגיעו שוטרים למכון הרישוי הנאשם כבר לא נכח במקום ובדו"ח ת/3 אין כל אזכור לכך שהנאשם נשמע על ידי השוטרים מאיים על המתלונן. לו היו שומעים השוטרים את הנאשם מאיים ודאי היו מתעדים זאת בדוחות הפעולה. גם טענתו של המתלונן כי הנאשם המשיך לאיים עליו

בתחנת המשטרה נסתרת בהודעת מאבטח התחנה, מר בוקני ת/4 ותומכת בגרסת הנאשם לפיה איים על המתלונן כי ידאג לפטר אותו (ר' ת/4 ש' 4).

7. התפתחות נוספת ולא ברורה בעדות המתלונן באה לידי ביטוי בכך שהזכיר את שמו של נציג משרד התחבורה בבית המשפט כמי שעמו התייעץ לפני הגשת התלונה, דבר אשר לא עלה בהודעתו במשטרה (ר' עמ' 18 ש' 21-24).

12. **מהימנות העד חאלד** – מצאתי כי קיים קושי לקבל את עדותו של עד זה. העד נשאל בתחנת המשטרה אם הוא מכיר את הנאשם והשיב כי הוא מכיר אותו רק בפנים (ר' נ/1 ש' 13-14). גם בחקירתו הראשית העיד כי לא היה ביניהם כל קשר: **"לא היה בינינו שום קשר רק מכירים אחד את השני בפנים. הוא יודע שיש לי מוסך ואני יודע שיש לו מוסך. לא היו פעולות או עבודה בינינו"** (ר' עמ' 12 ש' 6-7). רק בחקירתו הנגדית אישר העד כי פגש את הנאשם חודשים ספורים קודם לאירוע מושא תיק זה, מפגש שבסופו הזמין הנאשם את המשטרה. לא ברור מדוע לא ציין חאלד מפגש זה עם הנאשם, ולא ניתן לראות במפגש זה כאירוע סתמי וזניח אשר יתכן שהעד שכח לציין אותו.

זאת ועוד. קיים פער בין הודעת העד במשטרה לבין עדותו בבית משפט. בבית המשפט העיד חאלד כי הנאשם איים לרצוח את המתלונן, דברים אשר לא כתובים בהודעתו (נ/1). נראה כי חאלד היה עד רק לאירוע השני, אירוע אליו הוזמנה מיד משטרה, אולם עיקר הוויכוח בין הנאשם למתלונן היה באירוע הראשון שארע בעקבות הערת רונן לנאשם בדבר הסוכרייה.

13. אציין כי התנהגות הנאשם בעת האירוע לא היתה ראויה. הנאשם צעק על עובדי מכון הרישוי, קילל ואף שב וחזר למכון הרישוי על אף שנתבקש על ידי המשטרה שלא לעשות כן. הנאשם גם המשיך והתעמת עם המתלונן בתחנת המשטרה. התנהגותו הבוטה של הנאשם אף באה לידי ביטוי בעת עדותו בבית המשפט. אולם אין בהתנהגות פסולה זו כדי ללמד כי הנאשם עבר עבירה פלילית של איומים.

14. עדותו של הנאשם משתלבת עם דוחות הפעולה ומלמדת על כך שדייק בפרטי האירוע. דוחות הפעולה תומכים בגרסת הנאשם כי האירוע התרחש בשני שלבים. מדו"ח פעולה ת/2 עולה כי השוטרים הגיעו למקום לאחר שהמתלונן הזעיק אותם, ומשלא מצאו את הנאשם עזבו את מכון הרישוי. רק לאחר שהנאשם שב בשנית למקום, שב והזעיק המתלונן את השוטרים ואלה הגיעו ורשמו את דו"ח הפעולה ת/3. כבר בת/3 טען הנאשם כי לא איים על המתלונן אלא אמר לו כי: **"ידאג להעיף אותו מהמכון"** (ר' ת/3 עמ' 2).

15. הנאשם לא חולק על כך שכעס על היחס אותו קיבל במכון הרישוי ואף הודה למן הרגע הראשון שאיים על המתלונן בכך שידאג לפיטוריו ממקום עבודתו. נכון כי איום זה הוא איום על פרנסתו של המתלונן, אולם אין מדובר בפגיעה שלא כדין. הנאשם הסביר כיצד

רצה לפטר את המתלונן מעבודתו: "דיברתי עם אריה הבוס שלו וסיפרתי לו את כל מה שהתרחש במכון, לא רק לגבי אמג'ד, אלא לגבי כל ההתנהלות. שאלתי אם מכבדים את הצום, למה מחלקים סוכריות?! תראי מה קרה לי מהסוכריה הזו!" (ר' עמ' 30 ש' 1-3).

16. לא נעלמה מעיני ומסכימה אני עם ב"כ המאשימה כי בעדותו של הנאשם בבית המשפט עלו עניינים מהותיים אשר לא נאמרו על ידו בתחנת המשטרה, כגון שניסו לתקוף אותו והעובדה שחאלד הצהיר בפניו כי בכוונתו למסור עדות שקר, אולם בסיכומו של דבר, בשים לב לכך שנטל ההוכחה של מעבר לספק סביר מוטל על כתפי המאשימה, ובשים לב לכך שלא ניתן לתת אמון מלא בגרסת המתלונן וחאלד, הרי שהמסקנה היא שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמת הנאשם ברמת ההוכחה הנדרשת. אמנם, גם בגרסת הנאשם קיימים קשיים לא מעטים אך אין בקשיים אלה כדי למלא את החלל שנותר בעקבות עדותם של עדי התביעה.

17. אשר על כן, וכאמור ברישא להכרעת הדין, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום

ניתנה היום, ה' טבת תשע"ד, 08 דצמבר 2013, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

חנה מרים לומפ 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן